

PROSVETA

THE ENLIGHTENMENT

GLASILO IN LASTNINA SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOTE

Organ of and published by Slovene National Benefit Society

Naročnina za Zdravstveno drščavo (izven Chicago) in Kanado \$6.00 na leto, \$3.00 za pol leta, \$1.50 za četrti let; za Chicago in Cincero \$7.50 za leto, \$3.75 za pol leta; za inosestavo \$9.00.

Subscription rates: for the United States (except Chicago) and Canada \$6.00 per year, Chicago and Cincero \$7.50 per year, foreign countries \$9.00 per year.

Cene oglasov po dogovoru.—Rokopisi dopisov in nenaročenih člankov se ne vračajo. Rokopisi literarne vsebine (črtice, povesti, drame, pesmi itd.) se vrnejo pošiljatelju le v slučaju, če je priložil poštino.

Advertising rates on agreement.—Manuscripts of communications and unsolicited articles will not be returned. Other manuscripts, such as stories, plays, poems, etc., will be returned to sender only when accompanied by self-addressed and stamped envelope.

Naslov na vse, kar ima stik s listom:

PROSVETA

2657-59 So. Lawndale Ave., Chicago 23, Illinois

MEMBER OF THE FEDERATED PRESS

Datum v oklepaju na primer (July 31, 1943), poleg vašega imena na naslovu pomeni, da vam je s tem datumom potekla naročnina. Pono-vite jo pravočasno, da se vam list ne ustavi.

Ena sama mera za vse!

Najočitnejši znak privilegiranosti iz starih časov je dvojna mera za ljudi različnega spola, plemena, sloja, vere, narodnosti itd. Kar je dobro za moškega, ni dobro za žensko, kar je prav za človeka bele kože, ni prav za človeka črne ali drugačne kože, kar se spodob bogatino, se ne sme spodobiti revežu—in še cela vrsta drugih dvojnih predpisov za odrasle in normalne ljudi.

V dobah sužnosti in tlačanstva, v časih strogo odrejenih kast, ko je bila blažena sama misel, da bi se mogel človek iz nižje kaste dvigniti v višjo kasto, se je dvojna mera zdela nekaj naravnega, toda, da se to tako močno pojavlja tudi v demokratični družbi, je pač dokaz, kako težko se človek izneblja tisočletnih barbar-skih tradicij in zablod.

Amerika se vadi v demokratični že 167 let, a še vedno ima dvojno mero (double standard) glede nestetih stvari. Ta dvojna mera ni v nobenem zakonu, kajti ustava jo odločno izključuje; v nobenih pravih, ni zapisana in o njeni legalnosti ali postavnosti sploh ne sme biti govora. Kljub temu obstoji in marsikje se izvaja z železno strogostjo.

Ljudje, ki trpe zaradi diskriminacij na podlagi dvojne mere, so pač na to navajeni in krivico nekako prenašajo v mirnem času—ali ko dvojna mera trdovratno vztraja tudi v vojnem času in ubija dobro voljo in razpoloženje milijonov ljudi, mine marsikoga potrpežljivost in posledica je dolga vrsta bolečih frikij in ostrih konfliktov, kakršnih nikakor ne bi smelo biti med vojno.

Vojna je vsem ljudem krepko stopila na prste, posebno pa sebičnem, ki po svoji vzgoji niso in ne bodo kooperirali, vsled česar so največja črta demokratični v praksi—zato pa danes toliko bolj rogovilijo in zahtevajo čim več "pravic" zase. Odmerki potrebščin so demokratična naredba. Za vse ena mera! Kadar je dosti blaga, naj ga bo dosti za vse; kadar je malo blaga, naj ga bo za vse manj. To je popolnoma pravično—ampak sebičneži, ki so vajeni, da imajo vedno vsega dosti, niso zdaj zadovoljni in na vse mogoče načine goljufajo one, ki so poštene in zadovoljni z manjšim odmerkom.

Kontrola delavskih plač je nemogoča brez kontrole cen živeža in drugih vsakdanjih potrebščin. Plača je lahko zamrznjena le tedaj, ako so tudi cene zamrznjene, da se oboje balancira. Kadar cene nimajo stropa, to se pravi, da lahko poljubno naraščajo—morajo biti tudi delavske plače brez stropa, da lahko tečejo za skakajočimi cenami.

To je tako jasno vsakemu treznemu človeku, da bolj ne more biti—samo ameriškim kapitalistom in njihovim slugam v kongresu noče biti to jasno; oni hočejo le kontrolno plač za delavce, ne pa kontrole cen. "Formula malega jekla" za delavce je all right, toda ustaljene cene—nak! Ena mera za trgovce in čisto drugačna mera za delavce!

Delavci so izdajalci domovine, če zastavljajo. Kaj pa, če zastavljajo kapitalisti? Nikomu ni! Vest se glasi, da so klavničarje magnatje v Philadelphiji, Cincinnatiju, Sioux Cityju in Louisvillu kratkoma zaprli svoje klavnice in nič več ne koljejo živine za mesni trg—dokler ne vidijo, "where they stand" glede cen mesa. Kontrola cen se jim ne dopade—zanje ne sme biti kontrole...

Ali je kongres brž sprejel zakon s strogo kaznijo za klavničarje in druge mogočne podjetnike, ki stavkajo—kakor je za stavkajoče delavce? Do danes še ne—in tudi ne bo, ker kapitalističnim slugam v sedanjem kongresu ne bo nikdar jasno, da demokratična zahteva enako mero za delavce in kapitaliste.

Danes zelo manjka delavcem mestoma, ampak mnogo delodajalcev je še—pa tudi delavskih uni—ki, nočejo najeti črncev. Zamorci in ljudje drugih polti so dobri za armado, niso pa vredni, da bi se vozili z belopoltnimi vojniki vred v istem vlakcu, da bi spali v istem hotelu...

Vse to—in še mnogo drugega—je skrajno nedemokratično in sramota za demokratično deželo. Vse to—in še mnogo drugega—izvira iz velike ignorance. Ljudje, ki si domišljajo, da so nekaj več kot drugi, so najprej veliki ignoranti neglede na to, kako učeni so v svojih poklicih.

Ignoranca je pa tudi pri onih, ki so prizadeti, vsaj pri onih, ki se za svoje krivice znaajo nad—demokracijo in si žele, da bi oni bili diktatorji "vsaj malo in vsaj nekaj časa," da bi se lahko maščevali nad svojimi zaničevalci.

Ti siromaki pravijo, da je demokratična kriva njihovih krivic, ne vedo pa tega, da demokratična ni noben oče, noben Bog, pač pa je le princip—in če se ljudje nečijo držati tega principa, ni to krivda principa (demokracije), temveč ljudi. Demokratična ni krivda, če so ljudje, ki se nazivajo demokrate, veliki ignoranti in reakcionarji, pač pa je to krivda teh ljudi—in edina od pomoč za reveže je, da se teh ljudi iznebi pri volitvah, ne pa da jih ponovno in ponovno volijo, potem se pa jeze na—demokracijo!

Demokratična vsake dežele ni nič bolj kot so ljudje, ki jo izpovedujejo. Ako je večina za demokracijo, jo lahko ima—čim izvoli na odgovorna mesta ljudi, ki verujejo v demokracijo; če pa so izvoljeni ljudje, ki ne verujejo v demokracijo, namesto tega pa verujejo v dvojno mero, tedaj bodo volili dobili, kar so iskali in kar zaslužijo—dvojno mero.

Če vas torej tepe dvojna mera, ne pritožujte se čez demokracijo. Pritožujte se raje čez ignoranco ljudi, ki se ne vedo, kaj je dobro zanje. V Ameriki imamo še vedno volitve—in kakor si večina postelje, tako leži.

Glasovi iz nasebin

Kako je s pisarjenjem

Monroe, Mich.—Pred tednom sem dobil pismo od urednika ali pisateljskega promoterja revijskih publikacij. Piše mi, kako to, da mu nisem poslal nobene povesti. Ker je že zadnjič pregledal par mojih spisov, pravi, da je zaznal, da že vnaprej vidi, da bom kmalu popolnoma obdelal povest in jo zadel stvarno, kot mora biti.

Vsled tega bi zopet rad čital povest, ako mu jo predložim, da vidi, koliko je razlike med prvo in sedanjo ali najnovejšo. Drugače pa upa, da sem se že popolnoma izuril in da bo moje delo prav mehanično izdelano in dobro zadeto.

In tako ta človek priganja mene kot vrag polhe. Ej, uredniče, le počakaj! Saj je tudi oni moral čakati, ko je padel s čestnje. Dokler bom stalno delal, ne bo časa za pisanje. Upam pa, da tam v mesecu oktobru ali novembru bomo že lahko šli kam na lov nad zajce proti državi Missouri. In takrat se bo pričelo pisanje. Lahko bom nakresal 30 do 50 krajših spisov—take kot mi uredniče sugestira, dolge pet do sedem tisoč besedi vsaka.

Za pisanje v "True Confession Magazine," upam, sem se že popolnoma izuril. Za te vrste revije je najlažje pisati in spis tudi hitro odobro in sprejmejo za priobčitev, če ima kolikšna vrednost. Pisanje za to revijo ne zahteva toliko izurjenosti kot za druge "romantične" revije.

Prav za prav pota so trda in trnjeva predno se odstranijo ovire, da človek postane izurjen, mehaničen pisec. In to se tiče te ali druge revije. Najtežje je prebiti led. Na splošno za vse je treba stvarno pisati, seveda tudi jedrnat in čim mogoče v krajših stavkih pa kratkih, pomembnih besedah.

Vrag te jaše, uredniče, sem mu pisal. Nikar me tako ne priganjaj k pisanju, kajti bo še do voljo prostega časa za to "dobroto." Da, že imam splaniranih na koše povestic in se tudi ni bati, da se bodo kje izgubile. Te vrste povesti sem čisto videl na lastne oči: kako se zaljubljeni par mota in kakšne nepravice so na njih potih in nesreče, da se koncem konce nikdar ne združita ali poročita. Torej spisi ali povestice z neuspešnim koncem.

Eno sem slišal od rudarja. Pravil mi je, kako se je oženil in kako je vedno dajal denar svoji boljši polovici, da plača grocerijo. In rezultat? Namesto, da bi žena plačala račune ali dolgove po trgovinah, je sama potrošila denar med veselo družbo po salunih. Potem jo je noč vzela, in vložila je tožbo za razpoko.

Taki mučni dogodki so na dnevnem redu v tej deželi. Te vrste spisi so istotako dobro došli za omenjeno revijo. Pa naj se taka povest tiče moža ali žene. Seveda je treba povest dobro obdelati in opisati vse glavne vzroke, kaj je zakonski par dovedel do razpoko: bodisi razmere v okolici, ali pa grdi jeziki klepetulji, katerim žrtev sledi in jim nasede. One so pa veselo, ko jim zarota uspe, da so razdile zakonski par.

Frank Kroll.

Po počitnicah

Cleveland.—Ko smo bili nekoč v prethorogovih v Bostonu, Pa., je rekel France Podbregar: "Jutri bo pa firt žulaj." France je bil rudar v Nemčiji in je vedno mešal svojo nemščino z angleščino. Tudi danes je četrta julij. Prej ko grem na "žerna-do", kot pravi Krašovec, sem se namenil, da vam poročam, da počitnice za "good time" niso dosti prida v današnjem vojnem času. Želel sem si jih v prvem delu avgusta, da bi šel lažje na sejo glavnega odbora v Chicago. Imamo pa starostne pravice tudi pri izbiranju počitnic in tako je zmanjkalo le za las, da sem izgubil. No, pa bo že kako, ko pridemo do avgusta.

Herman Grebenc iz Clevelanda je mnenja, da me je snedel aligator v zverinjaku v Pittsburghu. Po pravici povedano, Herman, da se je onim, ki bi bili veseli, če bi izginili, veselje prav tako pokvarilo kakor se je danes lastniku Euclid Beach Parka, ker tako pada dež, da mu je snedel ves biznis. Prav tako je pokvarjeno veselje mojim intimnim prijateljem. Pa saj to ni novica. Ravno bo deset let sedmega julija, ko so se nekatere prav tako veselili, da bom šel pred božji prestol, ali pa trkal na peklenška vrata. Pa sem jim štrono zmešal in jim jo mešam že deset let. Pa saj veste, da se dogajajo čudeži, kajti že v svetem pismu je rečeno, da je v morskem son požrl hebrejskega preroka Jona, po treh dneh ga je pa torpediral zopet na svetlo. Torej nekako tako se je zgodilo tudi z menoj in tako sem zopet tukaj.

To pot se mi ni preveč mudilo iz Clevelanda. Verjemite ali ne, da sem potreboval počitka, kakor so ga potrebni tudi moji delavci, čeprav se nas naši toliko ne domislijo kot na primer na premogarje. Naši radi kritizirajo vladno, kapitaliste in praprijavo, da ima Lewis prav. Oni pač ne pomislijo, da se Lewis pozviha na premogarje, išče pa maščevanje. In to je bilo njegovo maščevanje. Če so bili premogarji kdaj potrebni povišanja plače, je bilo to že veliko let prej in ne šele sedaj.

Seveda, z nami je drugače. Mi smo pod komando domačega človeka in za nas v Clevelandu, to je za mestne delavce je dobra vsaka plača, da se prihrani mestu. In tako so naši narodni delavci kar tiho, kar se tiče našega povišanja plače. To sicer ne skrbi tega dopisnika, ampak se mu neumno vidi kritiziranje kapitalistov, ko se pa ne zvezna, ne državne niti mestne vlade niso dosti pobrigale za svoje službenice in njih poviške. Se našla so državne vlade. In to so pribiti fakti. Čudno je to, ker se mnogi tako tepejo za politična ali vladna dela ali službe.

Pa stopimo v vlak in se popejmo v Pittsburgh. Ko sem prišel na postajo železnice Lake Erie na East 93 st., je bilo tam že precej potnikov, ki so čakali vlaka. Brez pijancev ne sme biti in tako je bil tudi tukaj nekdo precej okajen in je kazalo, da si bo izpiral želodec, ne pa obraz, ki je bil tudi zakajen.

Vstopimo, ali vlak je bil že natrpan in bilo nas je kakih dva-

najst, ki nismo dobili sedeža. Pijanec je dejal, ker ni sedeža zanj, se bo kar na tla vsedel. In se je. Čez 15 minut pride zavirač in nam pravi bolj potihoma, da pijanec ni slišal: "Fantje, zdaj za jedilnim vozom je dosti sedežev." Šli smo in se usedli. Ni bilo 15 minut, ko pride tudi pijanec, ki je nadlegoval potnike za cigarete. V Youngstownu je izstopil.

Pittsburgh je prav tako mesto kot ste ga pustili v septembru leta 1941. Tudi tam obratujejo s polno paro, kakor povsod. Manjka pa mladih fantov, ki pa niso šli služiti cesarja, marveč svojega Strica Sama. Takoj pri postaji Lake Erie vozi podeželna električna železnica v Charleroy; gre tudi skozi Library in druge naše nasebine. Tako sem jo zasedel in po uri vožnje došel do mojega cilja, ko se je ravno vili ploha in sem se zelo prestrašil radi mojega novega slavnika. Ker nimam preveč slame v glavi, bi mi ne zrasel drugi slamnati klobuk tako hitro, da bi lahko odkorakal z njim v metropolo.

Ko sem izstopil v Libraryju, se je izkazalo, da je bil moj strah zaman, kajti čakal me je moj svak s "kišobranom" in tako ni kiša zmčila mojega novega slavnika. Ako bi bil izstopil malo prej v Coverdalu, bi mi postregel s "kišobranom" pa brat Sepčič. Ker je skoraj neprenehoma deževalo, ko sem bil v Libraryju, sem moral večino ma biti v hiši.

Spomnil sem se na dopisnika in bolnika Jakoba Zupančiča. Nisem mislil biti inkvizitor, da bi ga vprašal, iz katere knjige je črpal zgodovino o carju Nikolaju, ampak da se malo pogovorimo o vsakdanjih rečeh. In ker je bolnikom dolgčas, tudi radi vidijo, da jih kdo obišče.

Jakob in Frances Zupančič imata tudi nečakinjo Mary Zupančič, ki upravlja kot uslužbenka gasolinsko postajo. Mary je nadarjeno dekle tudi v slovenščini. Ko je bila v Oregonu, se je tam seznanila z Nežiko Jakše, ki se pa sedaj seveda drugače piše po pokojnem možu. Mary bi mi morala poslati Nežikin naslov, a je menda pozabila. Ker pa čita tudi dopise, se bo zdaj spomnila. Neža Jakše je došla v Ameriko iz iste vasi kot ta dopisnik. Lansko leto sem srečal njeno sestro Pepco, ki je poročena Josephina Senica v La Salu, Ill.

Jakob Zupančič sedaj hodi s palico, ker je bil hudo poškodovan v prethorogov. Ko sem prišel v hišo, je bila doma samo mrs. Zupančič. Ona mi je povedala, da je šel Jakob pogledat bolnika Nicka Trillerja, tajnika društva 386-SNPJ, ki se je ravno prejšnji dan vrnil iz bolnišnice, kjer se je nahajal s hudimi poškodbami na nogi in rebrih. Zupančičevi so doma iz Kolovrata, nekako tri ure hoda od Zagorja ob Savi ali v bližini Vač pri Litiji.

Jakob me je pozneje zvečer obiskal in kot navadno je bilo tudi tukaj vprašanje po tem in onem, o metropolskem življenju, o našem županu in tako dalje. Kar se tiče našega županstva, ne morem reči nič drugače kot je v resnici. Kogar hvali meščansko časopisje, če se z njim strinja mestna trgovska zbornica in če mu uniško delavstvo ni preveč naklonjeno, bom prepuščal sodbo rojakom in čitateljem, ki se razumejo na progresivnost. Drugi pa lahko brenkajo na kakršne strune hočejo, udrihajo po kapitalistih in hvalijo junaške zasluge Rusije. Sem pač toliko demo-

kratčen človek, da prepuščam raznim "človekom" njih veselje. Sem eden tistih, ki se toliko poglabi v stvar prej kot jo poroča, da ve, kako zadeva stoji.

Obiskal sem tudi bolnega Nicka Trillerja. Pri vstopu sem se malo pošalil, da sem prišel pogledat, ako ne simulira. Tudi Nick je dobil hude poškodbe v majni in le hitra pomoč delavcev ga je rešila večnega lovišča. Poslali so ga hitro v Pittsburgh v bolnišnico, kjer je moral ponovno skozi razne muke, da so mu ohranili življenje. Minko Triller moža; družstvo 386 pa tajnika—sedaj opravlja to delo Minka. Nick in Minka sta oba Gorenjca in poznata Coffove v Clevelandu—ona je menda iz iste vasi kot Vinko Coff. Poslala je pozdrave in oddal sem jih Evi Coff, ki me je nagradila s posnetim mlekom, kakor tudi mojega vnuka Donalda. Upam, da bo sedaj Nick hitreje napredoval k zdravju, kakor tudi Jakob Zupančič.

Ko sem šel na električno z Jožetom Simsičem in njegovo ženo Anno, ki stanujeta okrog deset milj od Libraryja, da si ogledam njuno stanovanje, sem srečal Frances Likovich. S Frances se poznavam od dneva, ko je prišla iz Borovnice v Moon Run, Pa. Ona je šla ravno v kino in sem se ji ponudil za spremljevalca, toda na dva kraja ne more iti. Njen sin Frank igra na boben in je že igral z nami v Claridgu, Coverdalu, Strabanu, Masontownu. Joseph Simsič in Frank Likovič imata sestrji za ženo.

Obiskal sem tudi Matta in Anno Arhnavar v Coverdalu—ona je moja sestra. Ko sem odhajal, sta me spremlili na postajo električne njuni hčerki Ann in Elsie, ki sta študirali, kako bodo šli na piknik federacije SNPJ, ki se je imel vršiti v Syganu. V Pennsylvaniji so namreč jako strogi ali skopi pri odmerkih gasolina. Ampak oglaš v Prosveti je povedal, da piknika ne bo, kar je gotovo pokvarilo veselje Anni in Elsie.

V četrtek sem se bil namenil, da grem v Washington (Pa.) k sestri Tereziji in Majku Podboju, ki je moj svak in brat Franca Podboja. Pa je deževalo kot za stavo in zopet sem se bal za moj slavniki (ta salamski slavniki!) in ostal sem do petka popoldne.

Od moje sestre Mary Simsič sem dobil zanimivo sliko za naš muzej in nekaj druge drobnarije. Ali o tem bom poročal v drugem dopisu, ker ta je že dolgin. Danes bi moral delati, ali ker je tako dež padal, ni biznisa v Euclid Beach Parku in so rekli nam vsem, ki smo bili poklicani na delo kot "ekstra", naj gremo domov. Rekel sem, "thank you", šest ur plače in nič dela. In tako sem dobil plačo za skončanje tega dopisa.

Frank Barbič.

Kam jadramo?

Cleveland.—Kam jadramo z našo slavno demokracijo? Z žalostjo in razočaranjem čitamo o sprejetju protistavkovnega zakona, to je o Connally-Smithovem predlogu, ki je bil pred nekaj dnevi že drugič sprejet v obeh zbornicah kongresa. Ko ga je predsednik vetiral, je bil ponovno sprejet kar z dvotretjinsko večino v obeh zbornicah, in to skoraj brez vsake debate.

Ko človek čita o tem, si misli, da se mu sanja, a vendar je bridka resnica. To je prava nesreča za vso deželo, posebno pa je velika nesreča za vse delovno ljudstvo. Za delavstvo je to grozen udarec, večji kot si ga predstavljamo.

Kdo so kongresniki, kdo so senatorji, ki so v Washingtonu začeli tako brezobzirno in enostavno sprejemati protidelavske postavke? Kdo je izvolil te ljudske zakonodajce? Izgleda, da so jih izvolili bogataši, ne pa v pretežni večini delovno ljudstvo. Žalostno in prežalostno—za zjokati se je. Ampak kot izgleda, se moramo pripraviti na sprejetje še drugih protidelavskih zakonskih osnutkov. Morada je to naša šola, ki nas bo kaj izučila. Da bi vsaj bila, ker se pregovor pravi, da človeka le skušnje učijo.

Pred nekaj tedni so v obeh zbornicah kongresa enostavno zaključili, da za kapitaliste ni dovolj \$25,000 čiste letne plače—da ne govorimo o drugih do-

hodkih, dividendah itd. In tako so kongresniki in senatorji odpravili "strop" s teh kraljevskih plač, ki ga je bil napravil predsednik Roosevelt s posebno odredbo. S tem ovrenjem njegove odredbe so mu dali veliko klofuto. Sedaj so mu dali pa še hujši udarec. In te udarce mu pomagajo zadajati njegovi lastni pristasi—demokrati.

Iz tega je razvidno, da sedanji kongres deluje samo za one, ki so jih pri volitvah finančno podpirali, to je za kapitaliste. Ti imajo denar, ki so ga napolnili iz delavcev in farmerjev. Oni kontrolirajo vse. Lepo se sliši o naši demokraciji, ampak je tudi žalostno. Živimo v upanju, da se bo ameriško delavstvo še pravočasno zavedlo. Ako se ne, bomo v nekaj letih v pravi sužnosti; če tudi premagamo krute diktatorje, nas bodo zaslužili pa domači diktatorji—izdajalci demokracije, kapitalisti in njih hlapi v kongresu in drugje. Tudi sedanjo vojno oziramo mirovno konferenco bodi mednarodni kapitalisti zaobrnili v svojo korist. Vse tako izgleda. In narodi bodo še vedno ječali pod krutim izkoriščanjem bogatašev.

S temi izkoriščevalci bi najlažje obračunali naši sinovi—vaki, ko se vrnejo zmagoviti iz bojnih polj, bodisi zdravi ali pohabljeni. Edino oni bodo imeli glavno besedo. Ne bo jim teko jih ustrahovati in sebi kot delavstvu pomagati do boljšega obstoja. Žalostno pa bo, ako bodo veterani druge svetovne vojne tako organizirani kot so veterani prve svetovne vojne—prav po buržvazno in protidelavsko. In že danes je razvidno, da te sile napeljujejo vodo na svoj mlin in skušajo vplivati na sedanje vojake, da se obrnejo proti socializmu, proti komunizmu, proti zarmocem in inozemcem, proti stavkam (tudi ako so upravičene), sploh proti vsemu, kar je naprednega. Pa naj bo dovolj o tem.

Čitam veliko, med drugim veliko tudi o Rusiji, ki je večino njeje v prilog. Tako sem čital tudi članek izpod peresa glavnega tajnika SNPJ—Freda A. Vidra, ki je bil priobčen v sredni Prosveti dne 30. junija. V tem članku Vider opisuje razvoj Sovjetske Rusije, kako je bilo od začetka preobrata in tudi še pod carizmom in kako je bila dežela sovjetov osvobodena in blokirana s strani kapitalističnih držav pa od različnih vrst, fašizma in nacizma. Vse je preželo nanjo in komaj so čakali, da bi jo zadavili. To se jim ni posrečilo in se jim menda tudi ne bo—zgodilo se lahko obratno. Sovjetska Rusija stoji še vedno močna. Nič drugi ni mogel ustaviti krvočelne nacijskega sovraga kot le ona.

Brat Vider tudi piše, koliko je sedanja vlada že dobrega storila za rusko ljudstvo, kar bo menda tudi resnica. Rusko ljudstvo stoji za svojo vladno, se žrtvuje in umira za svojo domovino. In med ruskim ljudstvom ni izdajalcev. Ali še živi kakšna duša, ki bi trdila, da bi zavzeli vseeno zmagali brez Rusije, samo malo kasneje? Nikdar.

Torej priznanje bratu Vidru za ta in vse druge prejšnje njegove dopise.

Piše in govori se tudi o ideji, da bi bilo dobro, če bi ameriška vlada kot zavezniška Rusije poslala tja našega Louisa Adamiča, da bi šel v Rusijo in tam preštudiral razmere. Za vse zavezniške bi bilo to res dobro in koristno, posebno pa še za nas Slovence in Slovane sploh.

Anton Jankovich, zastopnik.

Kdo je "kulturalni vandal"?

Canton, O.—Dolina Ruhr ali Porurje, na naravnih zakladih najbogatejša in industrijsko najbolj razvita pokrajina v srednji Evropi, leži danes v razvalinah in v plamenih. Dokler je industrija te doline obratovala mirno in nemoteno pred ameriško in angleško aviacijo, je producirala ogromno količino industrijskih izdelkov za nemško armado. Kropove tovarne, ki so producirale topove in projekte, s pomočjo katerih so Nemci pomorili štiri in pol milijona Rusov, so danes vsaj deloma, ako ne popolnoma v razvalinah.

Nacijski voditelji, ki so preiskovali svoje tanke in zračno morino orožje nad španskimi me-

Uradniki unije United Farm Equipment & Metal Workers (CIO) s pomočjo razkasujejo zastavo, katero so dobili od zakladnega departementa v znak priznanja za uspeh v prodajanju vojnih bondov.

esti z jugoslovanske

onte

Poročila Jugoslovanske informacijskega centra in drugih virov

MEMBE V LJUBLJANSKI POKRAJINI

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

Neto iz Bazovice št. 68 z 1. maja 1943.—JIC.)

postaji pri Stalaču. Meščani so stvar izvovali in jo sporočili glavnemu stanu oddelka srbskih gerilcev.

Vlak je imel kreniti iz Stalača zgodaj jutraj. Toda predno je do tega prišlo, so gerilci pobili stražo na železniški progi in nastavili zasado. Ko je vlak privozil na izbrano mesto, so mu dali znak, da se ustavi. Ko je strojevodja začel ustavljati vlak, so nemški stražarji skočili na progo, da ugotove vzrok.

Razvil se je hud boj. Več Nemcev je bilo ubitih, ostali pa so zbežali. Gerilci so nato odprli vrata tovornih vagonov, v katerih so se nahajali sovjetski ujetniki in jih izpustili. Vlak so nato pognali v zrak in se vrtnili z osvobojenimi Rusi v svoj glavni stan, kjer so proslavili srečni dogodek.

To ni bilo prvič, da so jugoslovanski gerilci osvobodili vojne ali politične ujetnike na poti na prisilno delo. Mnogo je njihovih rojakov, katere so rešili, ko so se nahajali na poti v Nemčijo.

Slovenski gerilci so prav pred kratkim osvobodili nekaj francoskih delavcev iz njihovega koncentracijskega taborišča. JIC.

Pridelek tobaka na Hrvaškem

Wiener Tagblatt piše dne 28. maja: "Pridelek tobaka na Hrvaškem je pod streho. Količine so mnogo manjše, nego se je pričakovalo. Proračun za žetev je bil za 280 vagonov, a oddanih je bilo le 220 vagonov."

Američani v vojni

Office of War Information, Washington, D. C.

Washington. — Intenzivnost zračne vojne proti Nemčiji in nacistom na zasadenih ozemljih je dobro razvidna iz dejstva, da je bilo razdeljenih preko tisoč odlikovanj med častnike in moštvo osme zračne armade Zedinjenih držav, ki se udeležuje teh napadov. V seznamih, katere je objavil te dni vojni department, čitamo naslednja imena: Captain Robert J. Salitnick iz Alhambra, Calif., ki je bil odlikovan z "Distinguished Flying Cross" in prvim šopkom hrastovih peres za zračno medaljo; štabni sgt. Martin A. Semnick iz Cherokeea, Kans., ki je dobil prvi šopek hrastovih peres za zračno kolajno; sgt. Bernard Jurosek iz Detroita, Mich., ki je dobil prvi šopek hrastovih peres za zračno kolajno; prvi lt. Michael C. Zinkovic iz Claremonta, N. Y., ki je dobil prvi šopek hrastovih peres za zračno kolajno; štabni sgt. Jack O. Ranta iz Newkirka, Okla., ki je dobil "Distinguished Flying Cross" in prvi šopek hrastovih peres za zračno kolajno; teh. sgt. Michael Roskovitch iz Fayette City, Pa., ki je dobil "Distinguished Flying Cross" in prvi šopek hrastovih peres za zračno kolajno; second lt. Anthony Yenallavage iz Kingstona, Pa., ki je dobil drugi šopek hrastovih peres za zračno kolajno, in sgt. Peter Hnatnick iz Hazletona, Pa., ki je dobil zračno kolajno.

Admiral Vickery o mornaricah Amerike in osiše

Washington. — Re ar admiral Howard I. Vickery, USN, podpredsednik komisije za mornarico Zedinjenih držav in pomožni administrator uprave za pomorski vojaški transport (War Shipping Administration), je osiše.

Plovba Zedinjenih narodov je na poti navzgor, plovba osiše pa na poti navzdol. Posledica tega razvoja je, da pomeni izid bitke za transportna sredstva izrazito napredovanje Zedinjenih narodov v smeri njihovega končnega cilja—brezpogojne predaje osiše.

Washington, D. C., 7. julija.—Prvi korak, da kongres izrazi svoje stališče in mnenje o vojnih ciljih in povojni kooperaciji, sta storila dva republikanska senatorja—Vanderburg iz Michigana in White iz Maine. Predložila sta resolucijo, da sedanji kongres jasno pove, ali je za ali proti povojni kooperaciji. Besedi "sedanji kongres" sta poudarjena v resoluciji.

Nekateri senatorji in kongresniki so izjavili, da se ne strinjajo z vsebino resolucije. Zavzeli so stališče, da sedanji kongres ne bi smel storiti nobenega koraka, ki bi zavezal roke bodočim kongresom v času, ko pride vprašanje potrditve mirovnih pogodb v osredje.

Resolucija urgira kongres, naj se izreče za mobilizacijo vseh sredstev v vojni, da se čimprej doseže zmaga Amerike in njenih zaveznikov.

za udeležitev Amerike v povojni kooperaciji s suverenimi državami, da se prepreči agresija in v svrhu ustanovitve stalnega mira in svobodnega sveta; zasledovanje sedanjih vojnih ciljev in ojačanje vojnih naporov.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

TO IN ONO

Piše Zvonko A. Novak

Ali jih je vendar pamet srečala?—Vezi rojstnega kraja se nerade pretrgajo v človeku, pa naj se mu še tako dobro godi v tujini. Zato je povsem naravno, če se slovenski Amerikanci živo zanimamo tudi za dogodke, ki se tičejo Slovenije in Jugoslavije. Malo čudno bi bilo, če bi se ne. Ni nam vseeno, kaj se zgodi z našo staro domovino po vojni, in zastran tega nas zelo briga to, kako se obnaša ubežna jugoslovanska vlada, ki jo imajo Amerika in vse njene zaveznice za predstavnico jugoslovanske države.

Ta jugoslovanska vlada se je še do pred kratkim prav čudno vedla ter vodila politiko, ki je bila jugoslovanski ideji naravnost sovražna. Hotela je biti velsrbijanska, čeprav je vedela, da to ni všeč niti Hrvatim, niti Slovincem, niti ne treznomislim Srbam. Igrala se je z ognjem, četudi ji je bilo znano, da si lahko opeče prste v njem ter zaigra podlogo jugoslovanske ideje, zaigra—edinstvo, brez katerega si ni moglo predstavljati združene Jugoslavije. S tisto svojo nesrečno politiko je vedoma širila prepad med Srbi in Hrvati pa kopala narodni grob zasluženi Sloveniji. V tisti svoji brezglavosti je bila šla že tako daleč, da je morala angleška vlada poseči vmes, kar pač ni bilo jugoslovanskemu imenu v kdo ve kako velik ponos. Razpallla se je bila narodnostna strast, raznetilo nepotrebno sovraštvo in Srbi pa Hrvatje so se gledali kakor pes in mačka celo tu v Ameriki. Toda v zadnjih par tednih je moral k sreči tamkaj zapihati drugačen veter. Velsrbijanski Jovanović je moral iti. Nastala je kriza in sestavljena je bila nova vlada, v kateri so zastopane domala vse politične stranke.

Tik pred Jovanovićevo ostavko je podala njegova vlada vojno izjavo, ki je sicer sila vodena in meda, a bi je vseeno nihče ne mogel pričakovati od Jovanovićevega kabineta. Pritisk je takšno izjavo je moral biti tako hud, da je Jovanović odletel. In upati je, da je z njim šla tudi velsrbijanska politika po gobe.

Nova vlada je le malo premešana stvar. V njej je le malo novih osebnosti. Ali s tem, da je v njej celo en liberalen Slovinc, poleg dveh Hrvatov, ki sta le radi edinstva stopila vanjo, se je pokazalo vsaj malo dobre volje za zdravo jugoslovansko idejo.

Celo Petru II. so začeli v zadnjih dneh polagati docela nove besede na jezik. Tako je tedaj, ko je na Vidov dan govoril po radiu, dejal: "V mojih očeh so popolnoma enakovredni vsi oni, ki stremijo za tem, da se ustanovi prava narodna skupnost Srbov, Hrvatov in Slovincem."

Seveda bi se to lahko imelo le za pesek v oči, da ni kralj takoj za tem rekel tegale: "O notranji organizaciji te skupnosti pa bodo odločevali šele resnični predstavniki naroda v naši osvobodni domovini. Iz teh razlogov izražam svoje obudovanje vsem narodnim borcev brez razlike in neglede na geslo, za katerega se borijo."

S tem je priznano, da nima Jugoslavija sedaj nobenih pravih predstavnikov in da je treba obudovati in sploštevati brez razlike vse jugoslovanske borce, ki se bojujejo proti Hitlerjevi in Mussolinijevi nasilnosti. Brez razlike, pa naj so to partizani ali četniki, pa naj so to republikanci ali kraljevaši. To gre tistim, ki smerjajo partizane z najgršimi psokvami iz Hitlerjevega besednjaka, in pa tudi onim, ki ne marajo videti niti ene pošteno koccine na Mihajloviču.

Tudi v poročilih iz krogov jugoslovanske vlade v Londonu je zadnje dni opaziti vse drugačen ton, kakor jih je preveval poprej, kadar se je kaka vest tika la partizanov in njihnega hrabrega bojevanja proti krutim zavojevalec Slovenije, Hrvaško in Srbije. V njih več ne naletiš na "partizanske razbojnice in t-lovaje". Sedaj so dostojna in prejkone tudi verodostojna.

Vse to kaže, da je morala londonsko gospodo v jugoslovanskih krogih navsezadnje vendarle pamet srečati. In prav je, če

Glasovi iz naselbin

(Nadaljevanje s 2. strani.)

sti za časa španske civilne vojne, potem pa z istim orožjem uničili Varšavo in Rotterdam, kakor tudi skušali zbiti Anglijo s svetovnega pororišča—ti "firarji" so sedaj pričeli tarnati in se zgrajajo nad angleškimi in ameriškimi letalci, katere imenujejo "kulture vandale". Ampak ko so oni morili španske žene in otroke, kakor tudi potem Poljake in žide in druge—tisto pa ni bil vandalizem. Taka je morala nacija! Njih barbarstvo ni vandalizem, toda "kulturni vandalizem" je, kadar jim napadeni narodi začnejo dajati po grbi—to, kar so iskali.

Nacifasistična diktatorja jamrata zato, ker vidita, da se nju ni načrti rusijo. Ko je Hitler pred petimi leti rekel, ako bi Nemčija imela Ukrajino in sploh Rusijo do Uralov, bi živila v izobilju. Vorošilov ga je povabil, naj pride in jo vzame. Hitlerju je uspelo, da je vzel Ukrajino, katero bo moral v bližnji bodočnosti zapustiti za vselej, ni pa dospel do Uralov, kajti so predoddeljeni tudi za nacijsko vojno mašino, skovano v veliki meri v porurski dolini.

Mussolini pa je grmel na jugo, grozil z vojno, ako ne dobi Savoja, Nice, Korzike, Tunizije, Etiopije in Sueza. Francozem je rekel, da so stupidni. Pošiljal je slike svojih fasističnih legij in bojne mornarice v svet v prepričanju, da bodo njegove zahteve po razširjenju italijanskega imperija upošteevane. Ko pa je bil ignoriran, je najprvo zapodil svoje legije nad neoborožene in neizvežbane Etiopce, potem pa se pridružil Hitlerju in zasadi bodalo v hrbet nesrečne Francije.

Njegova kampanja v Abesiniji je šla gladko izpod rok proti neoboroženim zmorcem. Vseeno pa je svet ugribal, ako je Mussolini v resnici zgradil armado, ki bo prived v zgodovini Italije tepla, namesto da bi bila tepena. Sledila je albanska, grška in Grazianijeva kampanja v Afriki, v katerih pa so se "hrabre" Mussolinijeve legije pokazale strahopetne. Prav tako tudi njegova "nepremagljiva" bojna mornarica. In tako so Italijani zopet pokazali, da so boljši pevci kot pa "graditelji" rimskega imperija.

Michael Chok.

Naciji se ponašajo z obrambno steno

"Trdnjava Evropa nepremagljiva"

Stockholm, Švedska, 7. jul.—Zdaj, ko Evropi preti invazija, Hitler in njegovi vojaški svetovalci govorijo o nepremagljivosti obrambne Atlantske stene, ki se vleče od severne Norveške do južne Francije. O tej steni trdijo isto, kar so Francozi o Maginotovi trdnjavi črti, ki pa ni rešila Francije pred padcem.

Naciji s ponosom naglašajo, da je Atlantska stena najtrdnjaja obrambna stena, kar jih je bilo kdaj zgrajenih. Ta nadkriljuje zapadno steno, katero je Hitler zgradil na nasprotni strani Maginotove črte. Gradnja Atlantske stene se je pričela pred tremi leti in se nadaljuje. Kakor hitro so utrdbe zgrajene, jih prevzamejo vojaške čete.

Nemške revije in listi prinašajo slike Atlantske stene, da uverijo ljudstvo, da je trdnjava Evropa nepremagljiva. V steni so montirani težki topovi, cone na obeh straneh pa posejane z minami. V ozadju glavnega trdnjavskega sistema so druge obrambne stene v razdalji več milj.

rov s priznanjem ameriških interesov in amerike odgovornosti.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Resolucija je bila izročena senatnemu odseku za zunanje zadeve, čigar člana sta Vandenberg in White. Pred tem odsekom je več drugih resolucij in predlogov glede povojne kooperacije. Med temi je Ball-Burton-Hatch-Hillova resolucija, ki priporoča ustanovitev mednarodne organizacije, ki naj bi skrbela za mir in red v povojnem svetu.

Od leve na desno: Joseph E. Davies, bivši ameriški poslanik v Rusiji; David G. McGrath, sin guvernerja Rhode Islanda; ruski polkovnik Ilja Sarajev in newyorški šupan F. H. La Guardia.

